

JAK NĀ•DHERNĀ% JE POĀ~Ā•DIT SI Ā TĀŠNĀŠ

PondĀ•lĀ-, 14 listopad 2016

Snad v nedalekém budoucnu bude moĀ¼né vzít kreditní kartu, nákupní koššík a k bĀ•Ā¼nému nákupu – chleba, máslo, mléko, sýr – prostĀ• jen tak navrch pĀ•mihodit jedno štĀ•nĀ• (není mínĀ•n pivní sud, to lze jiĀ¼ dr U pokladny zaplatíme, nákup hodíme do auĀ¼áku a tradá domĀ•.

Tak takhle jsme si tedy my štĀ•nĀ• nepoĀ•mĀ•dili. Po svatbĀ•, lépe Ā•eno po bouĀ•livé svatební noci, kdy euforie budoucího docenta H. ještĀ• trvala, jsem smĀ•la vyslovit tĀ•mĀ•ní, která budou neodkladnĀ• splnĀ•na. Zaprosila jsem ChtĀ•la bych pejska, koĀ•iĀ•ku – a ještĀ• tak, co pĀ•mĀ•jde, tĀ•mĀ•ba i dĀ•tiĀ•ky… PĀ•mĀ•kĀ•vnutí docenta H. bylo nonšalantní a velkorysé: Všecko máš mít! A tak jsem si našla inzerát: Daruji tĀ•mĀ•síĀ•ní štĀ•Ā•tko. Zn.: Do dobrých rukou. KdyĀ¼ jsme zodpovĀ•dnĀ• zváĀ•ili, jsou-li naše ruce dostateĀ•nĀ• dobré, došli k závĀ•ru, Ā¼e i tak by se to dalo Ā•mĀ•ct, odhodlali jsme se k Ā•inu a s naším Dedýnem – nejde o díl, kdyĀ¼ se k nĀ•mu docent H. tak chová), ale o bohatĀ• kytĀ•kovaný auĀ¼áĀ•ek, jsme tedy na onu misi vyrazili. (Drobné vysvĀ•tlení: pokaĀ¼dé, kdyĀ¼ se DedýnĀ• v Ā•umák mou vinou trefil do nĀ•Ā•eho, Ā•i nĀ•kam, nalepila jsem na zdeformované kytĀ•ku v nadĀ•ji, Ā¼e budoucí docent H. nic nepozná. Mýlila jsem se, ale to je zcela jiná historie). KdyĀ¼ jsme tedy po úmorném trmácení v našem superkáru znaĀ•ky wartburg zastavili pĀ•med domem s nápadnĀ• vysokým plotem, chvíli jsme nevidĀ•li nic. Ale jenom proto, Ā¼e nám výhled stínil jakýsi kĀ•Ā•, kopyty opĀ•ený o vršek plotu. ShlíĀ•el na nás shovívavou pĀ•evahou. MĀ•l psí hlavu a na konci tĀ•la šavli, kterou stínil hlavy kvetoucích jiĀ•inek. - Barunko, ke mĀ• NaĀ•mĀ•dil hlas od zápraĀ¼í. KĀ•Ā• natáhl psí Ā•enich, lízancem upravil docentu H. neposlušnĀ• vlásky, a pak se poslušnĀ• odhoupal k dámĀ• stĀ•medního vĀ•ku, která halasila: Jen pojĀ•te dál! Vy si jedete pro Mufánka, Ā¼e? Já Barunku radši zavĀ•mu. Ona nemá ráda, kdyĀ¼ na jejího mazánka nĀ•kdo sahá. To víte, máma! V té chvíli by se v docentovi H. krve nedoĀ•mezal, neboĀ¼ stále doufal, Ā¼e dáma ještĀ• nĀ•kde tají pokojové pinĀ•e Ā•i praĀ¼ské krysy. Ale ztratit pĀ•mede mnou tvĀ•mĀ• nechtĀ•l. OdhodlanĀ• tedy otevĀ•mel vrátka. KĀ•Ā• Barunka byl skokem u nĀ•j, nejprve jej pĀ•mĀ• políbil Ā•enichem v Ā•enich, a pak mu šavlí usolil pĀ•mes záda nĀ•kolik na pamĀ•tnou, protoĀ¼e co jiného si takový ublí. hezouni zaslouĀ¼í? Mezi tím dáma popadla koštĀ•, zahнала konĀ• za jakési pancĀ•ované dveĀ•me a teprve pak otevĀ•mĀ•la. Nastavila jsem náruĀ•. Mufánek vstartoval z kvĀ•tované peĀ•mĀ•ny a napasoval mĀ• do kĀ•mesla, které mi prozírav jeho majitelka podstrĀ•ila. Pak mi opĀ•mel pracky na ramena a radostnĀ• mĀ• oslntĀ•val, kam jen dosáhl. Dosáhl všude.

Jeho majitelka zatím rozšafnĀ• rozkládala: Bylo jich pĀ•t. A jak se rvali, utrhli Mufánkovi kousek ouška. No a kdo koupí dogu s ukouslým uchem? - S ukousnutým uchem? zdĀ•sil se docent H. Dáma ho sjela vraĀ•edným pohledem Ā•ekla jsem s „ukouslým“! Doga s ukouslým uchem na výstavě nemá Ā¼e, i kdyby mĀ•li její rodiĀ•e tisíc cacibĀ•. Musela bych toho Ā•umĀ•ka nechat utratit. - Aha, Ā•mĀ•kl docent H. vylekanĀ•, aniĀ¼ by mĀ•l pĀ•mĀ• veškeré své vzdĀ• o cacibech sebemenši ponĀ•tí. Také jeho pĀ•medstava o významu slova „utratit“, byla mlhavá. PĀ•mĀ•lo mu ovšem, Ā¼e „utratit“ má nĀ•co společného s penĀ•zi, a tak se hned zdvoĀ•mile zep. Kolik jsme za štĀ•Ā•tko dluĀ¼ni? - Ale nic! rozzĀ•mĀ•la se dáma. PĀ•mede jsem psala: Do dobrých rukou – zdarma! StaĀ•í, kdyĀ¼ pĀ•mĀ•spĀ•jete na krmení. Takových Ā•tyĀ•mĀ•, pĀ•t tisíc za ty tĀ•mĀ• mĀ•síce bude akorát. Docent H. mĀ• jinou pĀ•medstavu o významu slova „zdarma“, ale pĀ•mede jen - slib je slib – hned po zaĀ•átku se mu zpronevĀ•Ā•mĀ• nechtĀ•l: No dobrá, zavrĀ•el, sáhl do náprsní kapsy a s nadĀ•jí v hlase dodal: MoĀ¼ná ani jako jeho maminka nevyroste, Ā¼e?! - Ale nebojte se! Pejsci bývají obecnĀ• vĀ•tši, ujistila radostnĀ• dáma a nenápadnĀ• nás, i s Mufánkem, postrkovala ke dveĀ•m. Snad abychom si ten skvĀ•lý obchod ještĀ• nerozmysleli. Nerozmysleli. - BohuĀ¼el, naĀ•mĀ•kal docent H. v autĀ•. Mufánek právĀ• decentnĀ• blinkal do mého výstĀ•mĀ•hu. BohuĀ¼el! volal docent H., kdy Mufánek postupnĀ• zvrátil i do všech kapes auta. BohuĀ¼el, kĀ•mĀ•el, kdyĀ¼ si vzpomnĀ•l na výši plotu i pĀ•mĀ• na krmení. - Bohudík, volala jsem já a tiskla toho uslintaného desetikilového „Ā•umĀ•ka“ na klínĀ•, protoĀ¼e – co to je? Utratit štĀ•nĀ• jenom proto, Ā¼e má „ukouslé“ ucho!? KdyĀ¼ jsme se blĀ¼ili ke Kolín po stehnech se mi zaĀ•alo šiĀ•mĀ•t podezĀ•mele vlhké teplo. OpatrnĀ• jsem poĀ¼ádala docenta H., aby zastavil u obcho Ā¼e potĀ•mĀ•bují koupit nĀ•co k veĀ•eĀ•mĀ•. Jakmile se tak stalo, poloĀ¼ila jsem Mufánka nĀ•Ā¼nĀ• na klín docenta H. a uhĀ•nĀ• pár rolí kuchyĀ•ského papíru. Lidé se pohoršenĀ• dívali na mĀ•j mokrý rozkrok a štĀ•vĀ• se odtahovali. U Dedýna jsem pak našla docenta H., jak po Ā•tyĀ•mĀ•ech poskakuje kolem zaparkovaných aut, juká pod nĀ• a Ā•afe. Lekla jsem se, jaký má na docenta H. ten výhodný obchod zhoubný vliv. - Pustil jsem ho vyĀ•urat. TeĀ• ho lovím, oznámil. - To je

škoda, odtudila jsem sudě. Vyúraný uš byl. Mufánek považoval lov za skvělou hru. Útočil, rafl tam, ale navzdory tomu, že je docent H. chlap, trénovaný atlet a předvedví naprosto bravurní robinsonády, se umáek lapit nenechal. Také jsem si všimla, že z nové kole docenta H. uš visí cáry: Seš orvanej jak stará ramlice! křikla jsem na něj při povídce babyky Bláži. Sjel mě pohledem mšícím v sobě ublíženost s pohoršenou vyřítavostí. Pak na Mufánka znovu zle završel a mně se konečně podařilo prostědnictvím taktilky na malé potěšení chytit.

MARCELLA MARBOE

Máte doma psího mazlíka, či zlomyslnou kočičí potvoru, která si vás otočila kolem prstu? Nebo jinou zvířecí havě? Potřebujete se odreagovat, potěšit a relaxovat? Četete rádi veselé vyprávění o úsměvných trampotách někoho jiného? Tak právě pro vás napsala M. M. (navzdory chmurnému názvu) tuto slunnou a pohádkovou knížku, která pobaví celou rodinu. Populární seriálové vyprávění o vztazích mezi zvířaty a lidmi, je samo o sobě zdrojem směšných situací, které Marboe rozvíjí se sympatickou ironií i sebeironií. Dějové jde o bezpečet veselých příběhů komických scén, do nichž se nic netoučí docent H. dostává díky své zvířatomilné manželce, jejíž nebezpečné kvality v tomto směru – zaslepen jejími fyzickými přednostmi – nedokázal dohlédnout a správně vyhodnotit, když k tomu byl ještě před svatbou as…